

Hüüdja Hääl

Aprill 2017

Jumala Sõna kuukiri

Et ta nüüd Jumala parema käega on
ülendatud, siis ta on saanud Isalt
Püha Vaimu, nagu oli tõotatud, ning
on selle välja valanud; seda teie nüüd
näete ja kuuletegi. Ap 2:33

Kui Jumal avab taevaväraavad, valab Ta välja õnnistused, mida sa ei suuda mahutada ega seletada.

Hea on meenutada neid häid asju, mida Jumal on teinud, kuid Jumal ei taha, et elataksid end eilsetest võitudest. Jumal on valmis andma sulle midagi uut, millest rääkida. Ta saab andma sulle mõningaid värskaid võite.

Kui sa ei lase oma olukordadel ennast häirida, siis see röövib vaenlaselt tema väe. Kui sa ei pea saama oma tahtmist, ei saa vaenlane sind kontrollida. Sellega väljendad, et sinu elu on Jumala käes.

Meil kõigil on elus asju, mis tulevad meie vastu, kuid tormid ei saa sind võita. Sa oled Kõikvõimsa Jumala laps ja sul saab olema võit!

Jumal räägib meile praktilistest, igapäevastest asjadest. Sul tuleb panna tähele, mida tunnend oma vaimus. Kui miski ütleb: "Hoi eemale. Sellest tuleb jama", siis ei ole need lihtsalt halvad tunded, vaid Püha Vaim, kes sind hoiatab.

JOEL OSTEEN

SISU

G. Smith. VASTUS ELU SUU- RIMALE KÜSIMUSELE.....	3
Fr. Mangs. PÜHA JUMALA KÕNEORGAN.....	11
M. Vilponen. AZUSA.....	1-8
TULENOOLED.....	19
ÜHE JUUDI NAISE PÖÖRDUMINE.....	22
B. Houston. EMA SUURIM KINGITUS.....	24

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.
Tellimisindeks 78 237
Nr. 4 (343) 2017. Kahekümne
kaheksas aastakäik.
Toimetaja HEIKI PÖLDARU
tel 5545044
Toimetuse postiaadress:
Imavere, 72401, Järvamaa
MTÜ Hüüdja Hääl
a/a EE732200221004116193

Süüdja Süäl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.

Jeesus tuleb varsti.

APRILL

Nr 4(343)

2017

Vastus elu suurimale küsimusele

„Isandad, mis ma pean tegema, et pääseda?” Aga nemad ütlesid: „Usu Issandasse Jeesusesse, siis pääsed sina ja su pere!”

Apt 16:30.31.

Ligi viisteist aastat on see jutlus keerelnud mu mõtetes ja südames. Juba aastaid tagasi tahtsin selle teksti põhjal jutlustada, kuid ei julgenud. Tundsin, et ei ole piisavalt selle sisu mõistnud, et seda üldistatult esitada ja olen kannatlikult oodanud, kuni seda suudan.

Nii ma ootasin ja palvetasin ning ma ei tõuse kantslisse väites, et oleksin õppinud ja mõistnud kõike, mis neis

sõnades sisaldub, ometi usun, et mul on siiras, hea ja õige arusaamine selle teksti tõelisest tähendusest. Ma palun Jumalat, et ta aitaks mul rääkida ja teil kuulata, sest mul on kaks eesmärki ja tähendust selle sõnumiga. Esmalt soovin olla ustav Issandale ja tema sõnale ning teiseks soovin nii paljusid kui võimalik võtta kaasa rahu ja hingamise maale. Seetõtu palun teil olla tähelepanelikud.

Lubage mul alustuseks öelda. Oletagem, et siin seisaks praegu Paulus ning keegi tõuseks ja ütleks: „Paulus, olen kitsikuses ja otsiv hing. Mida teha, et saada päästetud?”

Ja oletagem, et keegi tõuseks esimesest julgustatuna ja ütleks: „Paulus, mu süda on raske patukoorma tõttu purustatud ja ma tahan saada paremaks inimeseks. Mida teha, et saada päästetud?”

Ning mõelgem, et keegi tõuseks ning ütleks: „Oh Paulus, minu elu pole olnud niisugune, nagu oleks pidanud. Ma tean, et ma pole elanud nii, nagu Jumal tahab. Mida peaksin tegema, et saada päästetud?”

Ja lõpuks keegi tõuseks ja ütleks: „Paulus, olen elanud ebaõnnestunud elu ja ma ei tahaks rääkida, milline see on olnud. Jumal teab seda ja mina tean. Olen väsinud kõigest. Mida teha päästeks?”

Mida arvaksite Paulust vastavat? Kui te kõik väljendaksite oma mõtte sellest, siis 99 100st vastaks: „Ta annaks neile sama vastuse nagu Filipi vangivalvurile.”

Arvan, et seda ta ei teeks. Siin me eksime. Paulus annaks sama vastuse ainult sel juhul, kui küsija olukord on sama kui vangivalvuril. Seda teksti on väga palju

valesti kastutatud, samuti nagu teksti Jh 3:16.

Me oleme heitnud need kaks salmi igäühele, sõltumata sellest, kuidas nad on elanud oma elu. Oleme visanud need meestele ja naistele, hoolimata sellest, millises vaimulikus ja moraalses suhtes nad on Jeesuse Kristusega. Me oleme neile öelnud: „Usu, usu, usu ainult!” Kurat usub palju rohkem kui sina ja mina, ometi pole ta seetõttu pühak. Ta teab kõigest palju rohkem kui meie.

Mida arvaksid arstist haiglas, kes vaataks üle ukse haiglasaali, kus magab paarkümend patsienti, igäüks oma haigusega, kirjutaks ühe retsepti ja ütleks: „No siin see on, võtke kõik seda ravimit.” Ma oletan, et see oleks sama mõistmatu, kui püüda päästa inimesi grupiviisiliselt.

Just siin me eksime. Me ei ole päästetud grupina või hulgiti, oleme päästetud isiklikult. Kõikväelise Jumala plaan on, et iga juhtumit tuleb vaadelda eraldi, et tunnetada igäühe raskusi. Kurjust tuleb käsitleda kuni põhjani, patt tuleb tuua päe-

vavalgele ja hävitada. See on Jumala plaan. Just siin oleme eksinud. Me ei ole võtnud aega tegeleda igauhega isiklikult. See on Pauluse meetod, ning see on olnud kõikide edukate hingehoidjate meetod. Kui loed kogu seda peatükki hoolikalt, siis näed, et võin selle abil tõestada Pauluse meetodit.

Ta ütles mehele: „Usu Issandasse Jeesusesse, siis saad päästetud.” Siis ta õpetas teda. Mida Paulus talle õpetas? Jumala tahet, mis on ilmutatud tema sõnas. Nii on kirjutatud 32. salmis: „*Ja nad rääkisid Issanda sõna temale ja kõigile, kes olid tema kojast.*” Ta õpetas teda mõistma, mida uskumine tähendab. Paulus ei tegelnud vangivalvuriga pinnaliselt.

Sina küsid: „Miks siis Paulus ütles mehele, et ta peab uskuma Jeesusesse Kristusesse? Selle pärast, et ta ei olnud usklik, vaid pagan. Ta oli sama palju vabamõtleja nagu Robert Ingersoll. Jeesus oli selle mehe silmis petis. Ta ei uskunud temasse. Jeesus oli surmatud ja siin olid mõned tema lihtsavõitu järgijad, kes tuli samuti kahjutuks

teha. Ta oli saanud korralduse panna nad vangi ja ta asetaski nad sisemisse vangiruumi ning pani nende jalad jalapakku. Ta oli julm, karm, isekas, kahtleja ja uskmatu ning kui valgus paistis tema mõistusesse ja südametunnistusse, siis ta nägi, et tema hing oli hukkamisohus.

Sel hetkel ta hüüdis: „Mida ma pean tegema, et pääseksin?” Ja Paulus vastas: „Ainus, mida saad teha, on vastu võtta Jeesus oma kuningana, uskudes Jeesusesse.” Teie usuks on teid valitsev patt, mis viib teid hukatusse. Laske sel ebausul minna ja teie patt antakse teile andeks. Andke Kristusele tema õige koht.

Pöördu tagasi samasse peatükki, siis leiad teise juhtumi. Sel puhul on küsimus ühes naisest ja sa märkad, et Paulus suhtus sellesse naisesse täiesti teisiti sellepärast, et tema olukord ja seisund olid teistsugused. See oli naine, kes tõi oma isandatele palju kasu ennustamisega.

Ta järgnes Paulusele ja Siilasele ning ütles: „*Need inimesed on kõigekõrgema Jumala sulased, kes kuulu-*

tavad teile päästmise teed.”

Kui ta elanuks meie ajal, siis oleks kindlasti see naine valitud misjonikomitee liikmeks või tehtud temast misjonär. „Need inimesed on kõige kõrgema Jumala sulased, kes kuulutavad teile päästmise teed.”

„See on suurepärane tunnistus,” ütleb keegi, „miks mitte teha temast jutlustaja?”

Ei, ütleb Paulus, kurat oskab küll jutlustada, kuid mina ei nõustu tema evangeeliumiga. Temas on kuri vaim, kuratlik vaim, teadja vaim.

Miks Paulus ei öelnud sellele noorele naisele: „Armas noor naine, kui vaid tahad uskuda, siis sa pääsed.” Selle pärast, et ta juba uskus ja ka tunnistas seda. Temal oli teistsugune usk, mis ei olnud päästev usk. See oli mõistuse usk, millel ei ole mingit tähendust päästeküsimuses. On olemas usku, mis päästab, ja usku, mis hukutab. Ainus, mida Paulus võis öelda sellele tüdrukule ja temas olevale vaimule, oli see: „Jeesuse Kristuse nimel, ma käsin sind välja minna tema

seest.” Paulus ütles nii ja kuri vaim lahkus temast.

See oli täiesti teistsugune lähenemisviis, kas pole? Paulus oli hingedevõitja ja ta uuris iga üksiku juhtumit eraldi. Ta ei kirjutanud retsepti enne, kui oli veendunud haiguse tõelises olemuses. Ta asetaski sõrme otsmikule ja kontrollis seda. Ta võttis endale aega, et saada aru hinge tegelikust olukorrast. Ja kui ta oli selles kindel, siis ütles ta kurjale vaimule: „Mine välja tema seest.”

Pöördugem veel ühe sama peatüki sündmuse juurde. Siin räägitakse ühest naisest, kes oli hoopis teistsugune. Kui sa oleksid tundnud Lüüdiat, oleksid teda austanud. Ta oli õilis, armastav, veetlev ja hea kuulsusega. Kui kohtad Lüüdia-taolist naist, siis peetakse koguduses sellisest väga lugu. Ta kunagi ei põhjusta ebameeldivusi ega tülisid. Kunagi ei esine tagarääkimist või laimu, kui Lüüdia viibib kohal.

Lüüdia oli ustav ja elas selle valguse järgi, mis tal oli. Ta oli moraalselt hea, armastav ja meeldiv, kuid ta ei tundnud Kristust. Hoolimata

kogu oma heast moraalist, ühiskondlikust ja usulisest hoiakust ning suurest taiplikkusest, oli ta siiski võõras Kristusele.

Lüüdia läks jõe rannal olevasse palvepaika, kus käidi palvetamas. Ühel päeval tulid sinna ka Paulus ja Siilas ning hakkasid palvetama. Lüüdia sai veidi lisavalgust ja enne kui ta õigesti kõike teadis ning mõistis asjade kulgu, sai tema süda haaratud ja Jeesus tuli tema südamesse. Ta andus täiega temale. Ta tahtis ohverdada kõik oma usulised eelarvamused, kõik mõtted oma moraalsest sobivusest ja eneseõigusest. Nii andis ta end Kristusele, kes oli surnud ja üles tõusnud tema pärast. Tema südant täitis armas tunne, et Jeesus oli tulnud sinna elama.

Vangivalvur jättis oma vabamõtteleja demoni, teadjanaine ennustaja kurja vaimu ja Lüüdia vale-religioossuse saatana. Kõik kolm pidid nõustuma Jeesuse Kristusega, austama teda ja tunnistama tema oma Issandaks ja Kuningaks. Püha Vaim ja Jumala elav, muutu-matu sõna käsitlesid iga juh-

tumit erineval viisil, kuni kõik juhatati ühendusse Jeesuse Kristusega, rahusse ja rõõmu temas.

Kui sinul on tähtis saada teada, mida sina pead tegema päästeks, siis kuula! Kui esitaksid küsimuse Paulusele, siis ta küsiks: „Kas sinu küsimus on siiras?” Ja kui sa siis vastaksid: „Jah Paulus”, siis ta räägiks edasi! „Ütle mulle, mis on sinu patt? Mis see on, mis on hoidnud sind eemal Kristuse osadusest kõik need aastad? Mis on sind takistanud ja maha kiskunud?”

Kui sa siis vastaksid: „Paulus, kui sa tingimata tahad seda teada, siis on see joomine.” Siis Paulus vastaks: „See vägi joogi kurat peab minema välja ja sina pead uskuma Jeesusesse Päästjana.” Või kui sina ütleksid: „Paulus, kui ma pean seda tunnistama, siis minu patt on mänguhimu.” Siis ta vastaks: „Loobu sellest patust ja usu Jeesusesse!” Või kui sina ütleksid: „Minu patt on lihalik himu,” siis ta ütleks: „Liharüvedus tuleb hüljata. Ei saa rääkida usust enne, kui patt hüljatakse.” Või kui ütleksid: „Minu patt on

uhkus,” siis Palus vastaks: „Seegi kuri vaim peab minema välja, sest usk ilma tegudeta on surnud.”

Oleme kuulutanud odavat usku ja oleme tinginud alla Kolgata kõrgest hinnast. Oleme jutlustanud armastusest, kuni inimesed on unustanud, et Jumal on püha. Meie pääste rajaneb mitte üksnes Jumala armastusele, vaid ka tema pühadusele. Sellepärast, et ta meid armastab, vihkab ta meie pattu. Ta andis meile oma Poja, et teha meie pääste võimalikuks. Sinu usk on Jumala pilge, kui see ei pane sind hülgamma seda, mis on valesti sinu elus.

Apostlid õpetasid vangivalvurile Jumala sõna. Mis juhtus? Kas ta istus, et laulda: „Oh ma usun, ma usun?” Ei, tal oli palju praktilisem, usaldusväärsem ja vagam ülesanne, kui istuda ja laulda.

„Ja vangivalvur võttis nad tollel öötunnil enda juurde ja pesi nende haavad.” Ta ei saanud oodata hommikuni. See on kristlus. Ära räägi midagi usust, enne kui oled teinud, mida usk käsib sind esmalt teha – siduda löödud haavad.

Kusagil Jumala loodud maailmas on verd voolav süda, mille sina oled rebinud tükki-deks ja sa nimetad ennast kristlaseks, kuigi pole ette võtnud sammugi, et aidata seda haavatud südant. Ei, sinu usk, või see, mida sa nimetad usuks, on pilge seni, kuni sa pesed neid haavu, mida oled põhjustanud.

Mõnel teist on kukrus raha, mis ei kuulu teile ja te nime-tate ennast koguduse liik-meks. See raha peab saama selle õigele omanikule, enne kui teil on õigus öelda enese olevat kristlane.

Usk! – Mida sina usud? Sinu usk ei ole seda väärt, et sul tuleb teha selle pärast nii suurt lärmi, kui see ei aita sind elada alandlikult Jumala ees ja armastada ligimest nagu iseennast. „Ja vangivalvur võttis nad tollel öötunnil enda juurde ja pesi nende haavad.” See on kristlus. Korralda oma minevik. Tee oma kõverad teed sirgeks!

Jumala loodud maailmas on kusagil armas vana ema, kellel keegi teist laseb vaevelda vaesuses ja üksinduses. Ta loodab saada armastust ja abi ning sina lubad olla tal teiste

armulikkuse hoole all, samal ajal kui sa arvad hüvitavat oma tegematajätmised, viies lillekimbu tema kirstule siis, kui ta enam ei saa tunda nende lõhna. Lase oma emal elus tunda, et sa teda armastad. Pese löödud haavad samal öötunnil! Oleme liiga kaua mänginud uskumist. On aeg minna tegudeni ja hakata elama oma usu järgi.

Järgmisel hommikul vangivalvur rõõmustas, et tema ja kogu ta pere olid saanud usklikuks Jumalasse. Loomulikult sai ta rõõmsaks, kui ta oli teinud seda, mis oli õige. Sinagi saad piisavalt rõõmu, kui kuuletud Jumalale ja annad talle tema õige koha ja teed oma parima, et hüvitada rikutut.

„Kui sa ometi oleksid tähele pannud mu käske!” ütleb Issand. „Siis oleks su rahu olnud kui jõgi ja su õigus oleks olnud otsekui mere lained.” Ma ei ütle, et sa pead tundma samuti kui see vangivalvur, ma ei looda ega oota seda. Kuid loodan südamest, et sa teed seda, mis on õige, ja siis hoolitseb Jumal selle eest, et sina saad oma isikliku kogemuse, mis saab sinule

väga kallihinnaliseks ja meeldivaks. Mõned ootavad vaikumlikku maavärinat. Kuid see juhtub ainult siis, kui Jumal saadab selle, ja ta ei saada seda kõikjale.

Mõned ootavad suurt välgusähvatust, mis tõendaks, et nad on pöördunud. On asjatu seda oodata. Kui tahad teha seda, mis on õige ja võtta Jumalat tema sõnast, uskuda teda ja haarata kinni tema siirast südamest: uskuda tema sõna, loota tema armule ja käia kooskõlas tema tahtega. Kuigi sa ei näeks mingit erilist valgusesähvatust ega omaks meeldivaid tundeid, enne kui sisened taevavaravast – siis saad sealt austust ja meeldivaid asju samal määral kui inglid. Aidaku Jumal sind nii teha!

Mõned ütlevad: „Kui ma tunneksin sama nagu see või teine.” Mu armas, see ei aitaks sind! Kui Jumal oleks mõelnud sinule seda, siis oleksid sa keegi teine, kui see, kes sa tegelikult oled.

Oletagem, et saaksime vangivalvuri ja Lüüdia siia lavale tunnistama ja lubaksime esmalt vangivalvuril rääkida oma kogemusest. Ta tõuseks

ja ütleks:

„Võin rääkida, kuidas tul-
lakse pöördumisele. Minu
pöördumine oli õige.”

On üllatav, kui paljud
arvavad, et igaüks peab
pöörduma just nii nagu
nemad. Jumal kasutab erine-
vate inimeste puhul erinevaid
viise, kuid ta on sama Jumal
ja Päästja neile kõigile. Minu
eesmärk pole see, et kõigil on
detailideni sarnased koge-
mused, kuid me peame saama
sama suurepärase tulemuse.

Nagu sai juba öeldud, võiks
vangivalvur rääkida: „Minu
pöördumine oli õige kvalitee-
diga. Toimus maavärisemine.
Oleksid sa vaid kohal olnud.
Sa oleksid näinud välku säh-
vimas ja kuulnud mürinat,
mis sellele järgnes. Kinnitan
sinule, et minu pöördumine
oli õige.”

Ma kujutlen mõttes, et
Lüüdia ütleks: „Tänu
Jumalale maavärisemise eest,
mis võib päästa sellise mehe
nagu tema. Kui mina tulin
pöördumisele, ei olnud mingit
maavärinat. Vaevalt ma täp-
selt tean, kuidas see toimus.
Läksin hommikul palvekoos-
olekule jöerannal ega

oodanud midagi erilist. Kui
saabusin paigale, oli seal
Paulus, kes jutlustas ja palve-
tas ning koosoleku jätkudes
sain kiire võrra valgust
juurde ja siis veel veidi. Veel
enne kui aru sain, ja suut-
mata seda kirjeldada, kuidas
see toimus, oli Jeesus võitnud
mu südame.”

Nii see on! Sa saad oma
kogemuse, kui alandud
Jumala tõe alla ja paned oma
usalduse Jeesusele Kristusele.

Kas sa soovid seda? Sina
tead, mida sa pead üles tun-
nistama ja millest loobuma.
Ära ütle mulle, et sa seda ei
tea. Sa oled ju mõistlik, tark
ja haritud inimene. Sina tun-
ned Jumala evangeeliumi,
sina tead, mida Jumal taevas
tähendab ja sina tead, mis on
patt. Kas tahad teha otsus-
tava sammu ja tulla Kristuse
juurde? Kas tahad seda tegeli-
kult?

Alles siis võid öelda, et oled
usus. Kui avad oma südame,
siis on Jeesusel võimalus sisse
tulla. Kui soovid, et Kristus
on sinu Päästja, siis eemalda
endast maailma mustus ja
ebapuhtus, kõik, mille tead
olevat väära ja ava oma süda
palves. Jeesus on siin. Ta

igatseb pääseda sinu juude ja ta tuleb, kui sa ennast allutad tema tahte.

Viibinud kord ühes Inglismaa linnas, tuli minu juurde üks naine ruumidevahelises koridoris pärast koosolekut. Tal oli kaasas väike kümneaastane poiss ja ta soovis, et poeg tervitaks mind. Poiss sirutas minu poole oma vasema käe ja hoidis paremat selja taga. Mina ütlesin, et ei taha pigistada tema kätt vasema käega, kuid ta oli hetke väga isepäine. Viimaks sain ta sirutama oma parema käe ja

siis märkas, et tal oli selles viis marmorkuuli, mida ta kartis kaotada.

Poisil olid marmorkuulid. Teil on oma ebajumalad. Mõnele on see kaardimäng, teisele teater, mõnele joomine või mingi muu keelatud asi. Sina tead, mis hoiab sind kinni. Lase sel minna ja haara kinni igavesest elust, milleks sind on kutsutud! Lase sellel toimuda just nüüd, praegusel hetkel!

GIPSY SMITH

Püha Jumala kõneorgan

56 aastat tagasi olin Göteborgis kutsutud kohvilauda, millest sai väga tähenduslik sündmus nii minu sisemisele visioonile kui minu vaimulikule arengule. Mul polnud tavaks käia kohvi joomas, sest mul lihtsalt polnud selle jaoks aega. Kaksteist koosolekut nädalas nõudsid kogu mu vaba aja ja jõuvarud ning veidi enamgi.

Aga seekord tegin erandi, võibolla seetõttu, et üks nen-

dest eakatest naistest, kes palusid mind oma koju, oli invaliid ja istus ratastoolis. Teine lükkas tema ratastooli. Vähemalt siis, kui neid kohtasin esmakordselt nende tavalisel argipäeval Betlehem'i kirikus peetud päevase koosoleku järel. Need naised olid õilsa hingega, targad ja tõeliselt vagad.

Eelmine pühapäev oli patukahetsuspäev ja olin siis rääkinud teksti ainetel

prohvet Malakia raamatust:

„... Issand pani tähele ning kuulis ja tema palge ees kirjutati mälestusraamat nende heaks, kes kardavad Issandat ja austavad tema nime” (Mal 3:16).

Kasutanud noortepärast ettekujutust, olin kirjeldanud, kuidas nähtamatud käed kirjutavad üles kõik, mida mõtleme ja tunneme, ütleme ja teeme. Isegi plekid ei jää tulemata. Sel ajal kirjutati tindiga. Mida täpselt plekkidest ütlesin, ei mäleta enam. Ütlesin vaid, et neid ei tohiks tulla.

Siis panime käed risti, enne kui istusime kohvilauda, ja üks naine palvetas tähendusliku lauapalve: „Armas Jumal ja Isa! Pane sina tänasel päeval valvur meie huulte uksele, nii et ei tuleks ühtegi plekki sellesse mälestusraamatusse, mida sellel hetkel kirjutatakse sellest, mida räägime. Aamen.”

Sellele järgnes ligi kahetunnine sisukas vestlus. Tegelikult ei saanud seda nimetada vestluseks, sest rohkem rääkisid naised. Nad kõnelesid rahulikult ja asiselt vaimulikest asjadest ja tõdedest.

Hoolimata noorusest olin sedavõrd tark, et oskasin rohkem vaikida ja kuulata. Ammendasin endasse nende tarkust. Osa sellest vaimulikust nägemusest, mis on tähendanud minule enim Kristuse evangeeliumi kuulutajana, sain just nende kahe tunni kestel kohvilaua ääres istudes.

Enne kui ühine aeg lõppes, võttis üks neist lipiku piiblisalmide valikust ja luges:

„Ja kui sa lahutad väärtusliku tühisest, siis sa oled otsekui minu suu” (Jr 15:19).

Issand ise oli rääkinud nii, kui ta oli kutsunud noore Jeremija prohvetiks ja oli tähelepanuväärne, et see sõna tuli just sel hetkel.

Siis jäime ühisesse palvesse. Palvetasime vaikse häälega, kuid tundsim selgelt, et meid ei olnud üksnes kolm selles väikeses kodus, vaid meile lisaks oli veel Keegi.

Jätsin hüvasti ja lahkusin. Veel tänagi mäletan, mis tunne oli tulla tänavale ja olla jälle täiesti üksi.

Esmalt märkasin, et mul polnud vähimatki soovi kõnelda kiiresti, sest sisemine

koorem oli liiga suur. Mitte surve – vaid püha koorem ja tõsidus. Tundsin enese viibivat pühal maal. Lauapalve ja piiblitekst töötasid minu sees, ehkki täiesti isiklikul viisil:

„Aita mind mõelda ja tunda, rääkida ning tegutseda nii, et ei tuleks mingeid plekke minu elust kirjutavasse raamatusse.

„Kui sina – just sina, Frank Mangs, – lahutad väärtusliku tühisest, siis sa oled otsekui minu suu.”

Viimased sõnad hakkasid süüvima minu alateadvusesse, et sinna jääda. Kõndinud üle poole tunni kestnud teekonna minu ajutisse elamusse, jõudsin mõtetes pikalt kirjutada seda teemat, millest olin jutlustanud.

Issanda suu!

See tähendas, et Jumala südamel oli midagi, mida ta soovis lasta välja öelda. Just nagu minu keel ja huuled andsid inimestele teada, mida mina mõtlesin, tundsin ja tahtsin, samuti tahtis Jumal anda inimestele teada, mida tema mõtleb, tunneb ja tahab.

Ta tahtis seda teada anda mitte üksnes sõnade kaudu, vaid ka selle kaudu, kes mina

olen. Iisraeli Püha ei tahtnud kasutada üksnes prohveti kõneorganeid, vaid ta tahtis kasutada prohvetit ennast, kõike seda, mida ta ütles, tegi ja oli.

Minu kaudu tahtis Issand pääseda ühendusse minu ligimestega, panna nad peatuma ja mõtlema ning tegelikult toetuma temale.

Kui minust saaks Issanda suu, saaksin teenida ühenduslülina Päästja ja ligimeste vahel, saaksin teenida elus Püha Vaimu vahendajana.

Vana seaduse prohveteile see saladus ja tõelisus oli nii suur, et nad said väga julgesti astuda Kõikväelise ja sõprade ning vaenlaste ette, nii et nende hää ei võpatanud, kui nad hüüdsid:

„Nii ütleb Issand!”

Kui nad nii ütlesid, ei kasutanud nad üksnes väikest fraasi, vaid sõnad olid neile püha tõelisus. Jumal rääkis. Ta kasutas kõneorganina lihast ja verest olendeid. Nad olid saanud jumaliku meelevalle saada selleks, kes nad olid. Nad olid saanud jumaliku meelevalle öelda öeldavat.

Nii tõeline oli see saladus ja reaalsus Johannes Ristijale, et ta võis astuda kaasaegsete ette sõnumiga Jh 1:23:

„Mina olen hüüdjä hääl kõrbes!”

See oli vähim, mida ta võis enesest öelda. Mis siis on hääl? See on kahe võnkuva häälepaela tekitatud heli. See on kõik. Häält kannab õhulainetus.

Kuid see oli ka suurim, mida Johannes Ristija võis enda kohta öelda. Minu kaudu räägib keegi teine ja mina olen tema kõneorgan.

Mina tegelikult ei unistanud, et võiksin öelda sama meelevallaga, mis oli prohvetitel: „Nii ütleb Issand!” Ma ei unistanud, et minust saaks Ristija Johannese taoline eriline vahendaja. Kuid paremini kui kunagi varem nägin, et põhimõte oli sama – nii prohvetitele ja Ristija Johannesele kui Rootsi suuruselt teises linnas olevale noorele evangelistile.

Jumal vajas vahendajat. Ta ei vajanud üksnes neid, kes rääkisid, vaid ta vajas inimesi, kelle kaudu ta sai ise rääkida. Ta vajas mind. See mõte köitis mind.

Minu kaudu tahtis Jumal rääkida inimestega ja inimestele sellest, mis oli kõige raskemalt tema südamel: patuste päästest – hukkujate ja hävitatute vabastamisest ja muutumisest Kristuse sarnaseks.

Just selle töö jaoks oli Jumala ainusündinud Poeg kannatanud piinarikast surma ja just selleks oli Püha Vaim saadetud maailma.

Mina võisin võtta selle ülesande innukamalt ja pühendumalt, kui olin seda varem mõistnud.

Pole ime, et käisin aeglaselt ja arendasin oma mõtteid. Minu mõttes oli vaid kaks sõna, üksnes kaks sõna: pääste tundmine.

Siin pidi olema küsimus erilisest tundmisest, sellisest, mis on kogu muust tundmisest väljaspool ja kõrgemal. Tundmisest, mis pole vaid filosoofia, psühholoogia ega teoloogia, vaid just selge õpetus sellest, kuidas peab patune tegutsema, et saada päästetud ja kuidas ta peab tegutsema, et pääste töötaks nii hästi kui võimalik.

Ma sain sisemise korralduse:

„Räägi nii, et sa ise mõistad, mida ütled. Siis saavad ka teised mõista sinu juttu.”

„Tee ligipääs pääste juurde nii lihtsaks, nagu see on. Kirjelda seda viisil, et kõige kogemematumgi suudab selle leida.”

Mulle välgatas mõte: kas minu ema polnud tegutsenud just nii minu poisipõlves? Esmalt mitte siis, kui ta rääkis minule, vaid kui ta rääkis neile, kes tulid meile külla. Tema eriline anne oli õpetada inimestele pääste- teed. Selle põhjal, et mina olin salaja kuulanud, kui ema rääkis teistele, oskasin mina käia teed, kui Issand kutsus mind päästmisele.

Kuid olemine Issanda suuna ei tähendanud üksnes seda, et mina andsin inimestele nendele vajalikku teavet, vaid et ma andsin neile vajalikku mõju, et nad näeksid teed ja omandaksid soovi sellel käia.

Paulus ütles, et ta oli läkitatud selleks, „et äratada kuulekust usule tema nime auks kõikide rahvaste seas” (Rm 1:5).

See ei tähenda üksnes seda,

et nad saaksid teada õigest õpetusest. Mitte ka seda, et nad omandaksid õpetuse teoreetilise usuga. Vaid see peab tähendama, et nad saaksid sellise usu, et nad hakkavad kuuletuma Jumalale ja pühenduvad temale.

Just samasugune usk päästab ohtusattunud, kui nad kuulevad hüüdu: „Tuli on lahti.” Kui nad usuvad hüüdu, põgenevad nad. Kui nad ei usu, jäävad nad põlevasse majja.

Nüüd tahtis Jumal kasutada mind, lihtsat maapoissi – andmaks teistele inimestele teada, mille alusel nad võivad pääseda, samuti nende südame soovist kuuletuda talle.

Veel üks Piibli tekst meenus: „*Sest Jumala sõna on elav ja tõhus ja vahedam kui ükski kaheterane mõök ning tungib läbi, kuni ta eraldab hinge ja vaimu, liigesed ja üdi, ning on südame meelsuse ja kaalutluste hindaja*” (Hb 4:12).

Jumala sõna on elav – Mooses sai elavaid sõnu rahvale andmiseks.

Mina muidugi pole Mooses,

kuid siiski tahtis Jumal teha minu sõna elavaks.

Jumala sõna tungib läbi. See läheb läbi enesekaitse paksu soomuse ja tungib inimese mõtetesse ja südame-tunnistusse. See valgustab ja paljastab ning mõistab kohut. See osutab teed vabadusse, päästele ja elule.

Nägemus oli suurepärane. Ma hämmastusin selle vaimustavast tohutust tõest, mis avanes minu sisemisele pilgule. See on liiga suur, et olla tõde. Siiski see oli tõde. Jumal tahtis kasutada mind kõneorganina.

Just siis astusid esile töötuse eelmised sõnad pimes-tavalt heledana:

„Ja kui sa lahutad väärtusliku tühisest, siis sa oled otsekui minu suu.”

Peatusin kohe ja kordasin sõnu: „Väärtusliku tühisest.”

Ma pidin küsima: kuidas mina, kes Piibli sõna järgi olen sündinud patus ja kelle soontes veelgi voolab rikutud veri, võisin esile tuua väärtuslikku, milles ei ole tühisust?

Sain vastuse:

„Ja ta istub, sulatab ja puhastab hõbedat, ta

puhastab Leevi poegi ja selitab neid nagu kulda ja hõbedat: siis toovad nad Issandale õige ohvrianni” (Ml 3:3).

Ega Leevi pojad polnud täiesti halvad. Kõik, mis neis oli, oli rüvetatud, kuid kõik ei olnud halb. Neis oli seda, mis ei olnud ei halb ega hea. Neis oli niisugust iseenesest neutraalset materjali, mida nii Jumal kui hingevaenlane saavad kasutada.

See, mis oli Leevi poegades, oli ka minus. Minu sees oli midagi, mida Päästja võis vabastada kasutamiseks.

Kuid et Püha Vaim võiks kasutada minule antud jõuvarusid, pidin saama puhastatud tules.

Just siis meenus, et olin mõni aasta varem elanud ühe kullassepa juures Turus. Ühel päeval tekkis mõte küsida temalt, mida ta tegi selleks, et puhastada kulda räbust. Ta naeratas ja vastas:

„See ei toimu just nii, nagu teil, jutlustajatel, on tavaks seda kujutada. Enam mitte. Sest nüüd me puhastame kulda keemiliselt.”

„Kuid mina ei taha teada kaasaegsetest meetoditest,

vaid vanast ja piibellikust,” vastasin mina.

Ta naeratas ja vastas:

„No siis ma panen teisi aineid sisaldava kullatüki sulatusnõusse ja asetan selle tulele. Kui temperatuur tõuseb nii kõrgele, et kuld sulab, tekib anumas muutusi. Kui kuumus saab piisavalt suureks, hakkab kostuma raginat ja praksumist. Anumas praksub nii kaua, kui sulamis on veel võõraineid. Kui need on lõpuni ära põlenud, jääb vedelikutaoline sulamass rahulikuks, nii et saab näha oma peegelpilti kulla läikivalt pinnalt.

Kullassepa jutustus avaldas mulle suurt mõju. Kuid nüüd rääkis pilt veelgi tugevamalt. Ma nägin veel selgemini, et just mina ise vajan sama meetodit kui kuld, et võiksin esitada väärtuslikku, milles ei ole tühisust. Ma ei vajanud üksnes seda meetodit, vaid ma pidin olema tules.

Minu mõtete tegude ja vaimuliku tegevuse motiivid pidid saama puhtaks.

See on loomulik. Sest minu Päästjat juhtisid vaid puhtad ja õilsad motiivid, kui ta jättis

kirkuse maailma ja tuli siia alla, et anda elu meie päästeks.

Ka Pauluse motiivid olid puhtad kui ta kirjutas:

„... *Kristuse armastus sunnib meid...*” (2Kr 5:14).

Häda mulle, kui minu motiiviks on osaliselt auahnus, tunnustuse otsimine või kasuahnus!

Häda mulle, kui minu oma mina oli mingil viisil keskpunktis selles töös, milles Jeesus peaks olema kõik kõiges ja kõik kõigile.

Mitte üksnes minu motiivid ei pidanud saama puhtaks. Ka see vägi, mis isikliku mõju vormis tegutses minu kaudu, pidi saama puhastatud ja säilima puhtana.

Ma teadsin, et nähtamatud jõud tegutsesid Göteborgis – nii jumalikud, inimlikud kui deemonlikud. Püha Vaimu mõjul olid mõned tulnud, et anduda nii eestpalveks kui hingede võitmiseks. Teised tulid selleks, et igatsesid päästet ja uuenemist. Kas hingevaenlane oleks olnud ustav oma loomusele, kui see poleks teinud kõik, et takistada inimesi andmast oma elu Püha Vaimu juhtimise alla?

Et need Kristuse poolt haaratud inimesed saaksid minus tõelise abistaja, pidin mina olema tõeliselt Jeesuse Kristuse poolt juhitud.

Et otsijad võiksid saada rahuldada oma vaimulikku nälga, pidi olema mul midagi neile anda. Võitluses kurjuse vaimuvägede vastu ei oleks mul edu, kui Jumal vägi ei tegutseks minus.

Pimestavalt eredalt nägin ma, et pean andma endast kõik, mis minus oli, kuid sellest ei piisanud. Pidin lubama Issandal ja Päästjal anda vabalt seda, mida tema tahtis ja sai anda. Just nii – mida tema saab anda nõrgale ja puudulikule inimolendile.

Ma ei jõudnud põhjalikult kõigest mõelda, kui kõndisin koju sellelt tähendusrikkalt kohtumiselt. Kuid kõik see oli ettekujutuse ja seemnetao-lisena selles, mida tookord mõtlesin ja tundsin.

Need kolm kuud Göteborgis oli võibolla minu parim periood Rootsis. Ma ei saa jätta ühendamata linnas kogetud vaimulikke sündmusi selle vaimuliku kohtumisega kohvi juues.

Ei julge kinnitada, et

saadud nägemus ja mõju oleksid alati mõjutanud mind nii, nagu minu viibides Göteborgis. Kui see oleks nii olnud, oleks saanud Jumal mind palju paremini kasutada möödunud aastatel, kui ta seda tegi.

Ma ei pea vajalikuks kaitsta ennast ettekandega teemal: minagi olen inimene. Seda tead sa isegi.

Kuid ühte ma tean: see näiliselt tähenduseta episood on otsustavalt mõjunud minu arengule ja vaimulikule tegevusele.

Just nüüd tunnen eneses samasugust püha väristust nagu siis, kui kõndisin teekonnal Hagast Olof Wijks-gatanile Göteborgis. Samuti soovin ja palvetan, et keegi lugejatest saaks samasuguse nägemuse, mille sain siis.

Ja sõltumata sellest, kui palju – või vähe – on Jumal saanud minu kaudu rääkida, siiski püsib tema sõna kindlala nii minule kui sinule:

„Ja kui sa lahutad väärtusliku tühisest, siis sa oled otsekui minu suu.”

FRANK MANGS

Tulenooled

Kogemustest Jeruusalemma tänavatel

"Te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas..." Ap 1:8.

"Trööstige, trööstige minu rahvast, ütleb teie Jumal. Rääkige Jeruusalemma meele järgi ja kuulutage temale, et ta vaev on lõppenud, et ta süü on lepitatud."

Js 40:1-2.

Soome tantsurühm Tulenooled esines kaks korda Jeruusalemma kesklinnas Ben Yehudal. Avalikult Jeesusest rääkimine on Iisraelis keelatud. Jeruusalemmas elab palju religioosseid juute, kes seisavad Jeesusele vastu, nii nagu nende esiisad 2000 aastat tagasi. Aga Jumalast võib rääkida. Seepärast valiti laulud, mis ülistavad Jumalat.

Jerusalemmas elanud soomlanna räägib: „Tantsisin esimest korda oma kodulinna. Kartsin alguses täna-

vale minna, kuna kogesin vastuseisu. Kui esimest korda läksime, imestasin, et keegi ei visanudki kividega. Kõik oli hoopis vastupidi. Tundus, et see pole võimalik. Teadsin, et see rahvas pole Jeesust vastu võtnud. Usk Jeesusesse ei ole seal veel teretulnud. Imestasin, et nad võtsid meid nii hästi vastu.”

Tegime draama, kus tüdruku süda murtakse ja ta saab Jumalalt uue südame. Tundsin, et inimesed said selle läbi puudutatud. Kindlasti on Iisraelis palju murtud südameid. Oli imeline näha, kuidas Jumal tegutses tänaval. Kõik ei arva, et tänaval esinemine on hea mõte. Selleks on vaja vaimulikku tarkust. Aga Jumal kaitses meid ja oli tõesti tema tahe, et me sinna läksime.

Kui esinesime, polnud mul erilisi ootusi. Aga kui noored olid tantsinud, üks 20ndates juudi noormees tuli draama ajal küsima, millest see räägib. Hakkasin talle ettevaatlikult rääkima, kuna inimesed

hoiatasid, et juutidele ei maksa väga otse Jeesusest rääkida. Aga päris kiiresti jõudsin tuumani, kuna ma ei saanud sellest jätta rääkimata.

Noormees oli väga huvitatud ja hakkas küsima igasuguseid küsimusi. Ta küsis, kuidas ma hakkasin Uut testamenti uskuma. Noormees imestas, miks sellised noored tahavad tantsida, edastades sellist sõnumit. Kas nii noored lapsed tõesti usuvad Jeesusesse?

Noormees küsis veel, kuidas ma hakkasin uskuma ja miks ma usun nii, kuigi inimesed elavad head elu ka ilma millesegi uskumata. Jagasin oma tunnistust. Nende väikeste küsimuste abil, mida see noormees ise küsis, sain rääkida talle kogu evangeeliumi sellest, kuidas Jeesus puhastab halbadest tegudest. Selleks ei ole vaja ise midagi teha.

Noormees tahtis teada, mida usk mulle igapäevaelus tähendab. Ta küsis otse, kas ma tunnen Jumala ligiolu. Aga see ju ongi asja juures parim: tunda Tema ligiolu.

Ilma selleta ei ole midagi. Noormehel jäi suu lahti.

Ta küsis: "Kas sa tõesti tunnend Jumala ligiolu?"

See oli imeline. Tundsin, et Jumal juhatas kogu meie vestlust. Mulle tulid meelde kirjakohtad otse inglise keeles, kuigi ma ei tea neid inglise keeles eriti hästi. Püha Vaim juhtis vestlust algusest peale. Noormees sai puudutatud ja tal oli janu. Ta ahmis kõik endasse.

Tulenooled tantsisid Ben Yehuda tänaval ka teisel päeval. Samuti osales siis Iisraeli King's Kids'i rühm. Teisel korral oli lihtsam minna. Lootsime, et kõik läheb sama hästi. Ometi läks kõik teisiti ja oli palju raskem. Kui esinesime, siis hakkas keegi mees karjuma ja needma. Muidugi ehmusime, sest see oli hirmus.

See mees hõikas: „Kristlased, kristlased... Minge ära! Kus on juudid? Hei, juudid! Teie religioon on halb. Te ütlete, et juudid on kuradi lapsed. Kas tahate teada, kus? Luuka evangeeliumi 8. peatükis: „Juudid on kuradi lap-

sed.” Kristlased valetavad. Võin teile seda näidata.”

„Vabandage, kas võime rääkida...”

„Ei!”

„Ma ei taha seda siia. Olen juut ja karm kristlaste vastu, kes tulevad ja tantsivad siin. Tapsite 10 miljonit juuti - 10 miljonit holokausti ajal...”

Kohutav oli. Ma ei teadnud, kas peab lõpetama või jätkama. Tundsin, et ma ei ole enam teretulnud selle rahva juures. Varem, kui elasin seal, olin osa nende kultuurist, mul oli sõpru. Aga nüüd mind visati välja. Halb enesetunne oli. Aga siis tuli sisemine rahu ja me saime julguse jätkata. Vaimus tundsin, nagu oleks meie vahel kaitsekiilp. Ta ei saanud lähemale tulla, justkui Jumala käsi oleks meid kaitsnud.

Mees jätkas oma meeleavaldust plakatiga, kuhu oli kirjutatud: "Isegi kui moslemite-
roristide pommid plahvataksid iga päev järgneva viiesaja aasta jooksul, ei suudaks need tekitada juutidele krist-

laste poolt tehtuga võrdväärtset hävingut.”

Kõige kurvem on aga see, et see on tõsi.

Soomlaste ja araablaste ühine ülistus Iisraeli Jumalale oli siiski liig. Neljanda loo alguses üks religioosne juut hakkas CD-mängijat jalaga mööda tänavat edasi lööma. Kohalikud püüdsid ta kinni, tõid plaadimängija tagasi ja vabandasid. Pleier sai kannatada, aga töötas ikka.

Kuna igas suguvõsas on keegi surnud koonduslaagris, on arusaadav, et sõna "kristlane" toob esimesena mõttesse mõrvari mõiste. Rist on juutide jaoks sümbol, mille all neid massiliselt mõrvati. Sümbol on niivõrd vihatud, et isegi matemaatika raamatutes ei kasutatud varem plussmärke, vaid asendati see T-tähega. Seepärast ei leidu Iisraeli kogudustes riste. Messiasse uskujad saavad oma rahva vihaaluseks, kuna paljude jaoks on nad reeturid.

TV7 saates „Tulenooled”

Ühe juudi naise pöördumine

Selline on minu lugu. Olen juudi naine, kes sündis Jeruusalemmas. Mu ema esindab siin, Iisraelis, 6. põlvkonda. Nad tulid 1800-ndatel Türgist, olnud ise pärit Hispaaniast. Mu isa kolis siia 4-aastasena Jugoslaaviast. Nad on mõlemad sefardi juudid. Kodus tähistavad nad kõiki tähtpäevi, aga nad ei ole religioossed ega usu tegelikult Jumalasse.

Vahel käisin vanavane-matega sünagoogis. Olin kindel, et Jumal on olemas, kuid ei teadnud, kuidas teda teenida. Hakkasin otsima midagi, mis tooks rahu mu südamesse.

Alustasin joogaga. Viimane, mida proovisin, oli mediteerimine. Tegelesin sellega terve aasta. Pärast meditatsiooni tundsin endas rahu, aga tund aega hiljem olin taas ärevil ja pinges, mitte enam õnnelik.

Aasta hiljem oli mu elus väga raske aeg. Mõtlesin, et pean juudina end puhastama, pidama sabbatit ja hakkama

religioosseks. Tegin seda, aga tundsin end ikka patusena.

Kui mul oli eriti halb olla, siis kutsusin külla oma sõbranna Marta. Tema tuli suure arbuusi ja laia naeratusega. Ta rääkis Jeesusest, sellest kuidas Jeesus muutis tema elu ja kuidas ta päästis tema lapse, kellel oli sündimisest saadik epilepsia. Arstid arvasid, et ta elab ainult 5-aastaseks. See avaldas mulle muljet.

Ta küsis, kas mind segab, kui ta räägib Jeesusest. Vastasin, et ma ei tea miks, kuid minu sees on rahu. Ta andis mulle Jakov Damkani raamatu Jeesusest. Lugesin selle läbi. Kahe päeva pärast sain aru ja olin veendunud selles, et see on tõde.

Hakkasin oma kodus rohkem otsima teavet Jeesusest. 9. juulil sulgesin ukse ja palvetasin Jumala poole koos Piibliga. Mul oli tavaline juudi Piibel, kus polnud Uut testamenti. Ütlesin: „Jumal, kui see on tõsi ja Su poeg on maailma Päästja, Jeesus Mes-

sias, siis näita mulle seda Piiblist.”

Avasin oma Piibli täpselt 5. Moosese raamatu 6. peatüki kohalt: *"Kuule, Iisrael! Issand, meie Jumal Issand, on ainus."*

See salm on juutidele väga tähtis. Sain aru, et Jumal tõesti on ja räägib minule. Teadsin, et mu elu muutub. Ma ei tea, kas ma sellest rõõmustasin, kuna teadsin, et pean paljust loobuma. Ma polnud kindel, kas tahan kõike hüljata, aga otsustasin loobuda ja järgida Jeesust. Tänu Jumalale, et ma seda tegin. Sellest hetkest hakkas mu elu tõeliselt muutuma.

Tahan veel rääkida, kuidas mul kulus Uue testamendi avamiseks peaaegu kaks nädalat pärast seda, kui võtsin Jeesuse vastu oma Päästjana. Kartsin seda raamatut avada. Juudid räägivad, et see raamat ei ole neile. See olevat antisemiitlik ja ainult kristlaste jaoks. Kartsin juudina seda raamatut avada.

Lõpuks avasin sabatihomikul Matteuse evangeeliumi. Lugesin, kuidas Jeesus rääkis mäel Iisraeli rahvale. Ta

ütles, et me peame andestama ja keerama ette teise põse. Ja kui keegi sunnib sind käima ühe miili, mine temaga kaks! Need asjad puudutasid mu südant ja ma hakkasin nutma. Mõtlesin: „Jumal, see raamat on imeline! Kuidas on inimesed nii mitu aastat suutnud takistada mul seda lugeda?”

Janunesin Jumala sõna järele. Lugesin palju Piiblit ja Uut testamenti. Messiaanliku juudina hakkasin huvituma ikka rohkem judaismist. Mõistsin, et paljud iisraelased on väga vihased kristlaste peale, kuna nad peavad kristlasi vastutavateks paljude ebameeldivuste pärast, nagu näiteks juutide väljaajamine Hispaaniast 1492. a, holokaust või inkvisitsioon.

Seda meenutab neile kristlus ja see on kahjuks tõsi. Aga nad ei oska eristada kristlasi, kes tegid kõiki neid asju, tõelistest usklikest, kes aitasid juute holokausti ajal. Mõned isegi surid juutide varjamise pärast, nagu Corrie ten Boom perekind. Aga uskliku juudina saan sellest aru ja suudan neile andestada. See

teekond on aga pikk.

Näiteks alles neli aastat tagasi jalgpalli MM-võistlusi vaadates olin saksa meeskonna peale pahane, aga sel aastal tunnen, et Jumal on teinud midagi uut minu südames. Suudan andestada sakslastele ja näha neid tavaliste inimestena. Ainult

Jumal suudab tuua rahu inimeste vahele: sakslaste ja juutide, araablaste ja juutide vahele. Ainult tema võib võtta ära hirmu ja viha meie vahelt, tuues asemele rahu ja armastuse kõigi maailma inimeste vastu.

EFRAT

Ema suurim kingitus

Ema armastust ei suuda keegi lõpuni mõista. Me ei suuda mõista ema südant või tema toodud ohvreid. Ometi on armastuse kõrval suurim and, mille ema saab lapsele anda, ehe ja dünaamiline suhe Jumalaga.

Mõtleme ema suhtele Jumalaga. Ema palved on kindlasti suurim and, mida ta anda saab. Minu arvates on selleks usk, suhe Jumalaga ja eriti palve vägi tema elus.

Kõik meie kolm last teenivad Jeesust, tänu Issandale selle eest. Jumala armule lisaks on see minu hinnangul sellest, et neil on palvetav ema. Minu abikaasa Bobbie

tõeliselt armastab Jeesust. Tal on põlev süda ja kui meie lapsed on olnud raskustes, mida on esinenud piisavalt palju, on Bobbie võidelnud nende pärast. Palvetavas emas on vägi.

Loeme 1. Saamueli raamatust Hannast ja tema elust. Tal oli armastav abikaasa ja imepoeg, kelle üle ta võis uhke olla. Tema poja nimi oli Saamuel, kes teenis ustavalt preestrina. Ta oskas selgelt kuulda ja saada sõna Issandalt. Piibel kujutab teda mehena, kes oli hinnatud nii Jumala kui inimeste ees. Vastuvõetavus inimeste ees sõltub Jumala õnnistusest.

See andis talle autoriteedi, usaldatavuse ja kadestamisväärsuse. See sõltus paljuski sellest, et Jumal oli vastanud Hanna palvetele.

1. Saamueli raamatust näeme, et kõik algas sellest, et ta kannatas suure valu all, kuna ta oli viljatu ega saanud last.

Võibolla erineb sinu valu sellest. Kas on sinu lapsed kaugel Jumalast ja see põhjustab sulle teravat piina? Võib olla on sinu abielus või sinu täiskasvanud laste inimsuhetes probleeme? Armastad oma lapsi väga, kuid koged olevat abitu nende valu ja probleemide ees.

Nagu öeldud, ei mõista me kunagi täielikult ema südame piina. Hanna oli sellises olukorras. Temast öeldakse salmis 1Sm 1:10, et ta palvetas Issanda poole hingevalus.

Salmis 15 öeldakse, et tal oli suur mure ja ta valas oma hinge Issanda ette. Ta oli lootusetus olukorras. Kui oleme sellises olukorras, teab hingevaenlane täpselt, kuidas nuga haavas keerata.

Hanna mehel Elkanal oli ka teine naine Peninna. Salmis 6 öeldakse, et Hannal oli võist-

leja, kes kiusas teda ja solvas teda selle pärast, et Issand oli sulgenud tema lapsekoja. Hanna ei kannatanud üksnes lapsetuse pärast, vaid ta pidi võitlema ka oma mehe armastuse pärast.

Tema piin oli nii sügav, et ta palvetas oma südames. Ta ei suutnud rääkida, vaid liigutas üksnes huuli. Tema valu ja palve tulid sügavalt tema südamest. Preester Eeli arvas, et ta joobnud ja ütles: „*Kui kaua sa tahad olla joobnud? Lase enesest vein haihtuda!*”

Valu keskel sai Hanna peale kõige muu veel valesti mõistetud. Teda ei mõistetud, et ta koges tõelist süütunnet. Salm 16: „*Ära pea oma teenijat kõlvatuks naiseks, sellepärast et ma nii kaua kõnelesin oma suurtest soovidest ja meelegibedusest!*”

Saame aru, et ta süüdistas ennast ja hakkas tajuma kohutumõismist. Emad, ärge kunagi süüdistage ennast selles, mis teie lastega juhtub. Tunneme kergesti süütunnet, kui näeme lapsi tegemas teistsuguseid otsuseid, kui meie oleksime soovinud.

Mõtlen oma perele. Mina kasvasin koos oma õdedega samades tingimustes. Siiski huvitusin ma teismelisena üha rohkem kogudusest ja paar öde hoidusid sellest eemale. Võime süüdistada ennast, kui me ei mõista, et noored ja täiskasvanud teevad ise oma valiku.

Tugevaim relv on siin palve. Ära lase vaenlast vaevata ennast süütundega. Hanna poolel oli üks tugevus. Ta oskas minna Jumala ette ja palvetada. Ta hüüdis Jumala poole ja valas tema ette oma südamepiina ning jätkas palvet.

Minu arvates räägib see suurest usust, kui keegi jätkab palvetamist, kuigi kohtab vastasseisu. Kas sinu palved täituvad või mitte, ära lakka lugemast Jumala sõna ega uskumast, et tema sõna täitub sinu elus.

Hanna jätkas palvet. Piibel ütleb, et ta palus last Jumalalt. Ta uskus, et Jumal annab talle vastuse. Julgustan sind palvetama ja esitama oma soovi Jumalale. Palveta detailselt ja hoia kinni Jumala sõnast palves. Just nii tegi

Hanna.

Salm 17: „*Ja Eeli vastas ning ütles: „Mine rahuga, küll Iisraeli Jumal täidab su palve, mis sa temalt palusid!”*”

Hanna sai Issandalt sõna. Ka sina pead saama sõna temalt. Sa ei saa elada kellegi teise saadud ilmutuse või sõna põhjal.

Minu poeg Ben ja tema naine Lucille elavad Los Angelesis. Neil on kolm tütar. Nad rääkisid hiljuti, et nad saavad poja. Koguduse liikmed, keda Lucille vaevalt tundis, hakkasid talle usus kõnelema, et ta saab veel ühe poja. Nii on ta täiesti kindel selles, et ta saab teisegi poja.

Siiski on see sõna Lucillele. Sina ei saa sellest elada. On imeväärne, et mõned lapsetuse all kannatajad saavad lõpuks ime, mida nad on palunud ja millesse nad usuvad. Mõistame alles taevas, miks teised ei saa kunagi seda imet, kuigi Jumal vastab nende palvetele teistes asjades.

Emad, õppige kuulama Jumalat oma laste suhtes. Salm 27: „*Selle poisi pärast ma palusin ja Issand andis*

mulle mu palve peale, mida ma temalt palusin.”

1Jh 5:14-15: *„Ja see ongi see julgus, mis meil on tema ees, et kui me midagi tema tahtmist mööda palume, siis tema kuuleb meid. Kuna me teame, et ta meid kuuleb, mida tahes me paluksime, siis teame ka, et meil on käes need palved, mis me oleme temalt palunud.”*

1Sm 1:19-20: *„Ja nad tõusid hommikul vara ning kummardasid Issanda ees; siis nad läksid tagasi ja jõudsid koju Raamasse; Elkana ühtis oma naise Hannaga ja Issand pidas teda meeles.”*

Jumala arm puudutas teda ja tema palvele vastati. Ta sai poja, imelapse.

Emad, võib olla vajate te teistsugust imet. See võib olla seotud vajadustega peres või suguvõsas. Ma tean, et kui meie lastel on raske, ei ole ka minul hea. Ma arvan, et emad kannatavad laste pärast veelgi sügavamalt. Jumala annab meile sõna ja vastab meie palvetele.

Viis andi, mida Hanna andis oma lapsele.

Esmalt pühitses ta lapse Jumalale juba enne sündimist.

1Sm 1:11: *„Ja ta andis töötuse ning ütles: „Vägede Issand, kui sa tõesti vaatad oma teenija viletsusele ja mõtled minule ega unusta oma teenijat, vaid annad oma teenijale meessoost järglase, siis ma annan tema Issandale kogu ta eluajaks ja habemenuga ei puuduta ta pead!”*

Sageli enne lapse sündi palvetame selliseid palveid ja see on suurepärane kingitus lapsele, kuna Jumala vastab palvetele ja hoiab last õigel teel.

Jumalat saab teenida mitmel viisil. Eeli ja Saamuel olid preestrid, kuid see ei ole ainus viis. Jumalat teenitakse mitmeti, kuid kunagi ei loobuta uskumast, et Jumal paneb meie lapse teenima teda kogu elu. Kui ootad palve täitumist ja su lapsed ei teeni praegu Issandat, siis jätka palvetamist ja palu seda üksikasjalikumalt, sest Jumal vastab palvetele.

Kui minu väike tütar Laura oli sündinud ja lamas paljalt kaalul, vaatasin kuidas ta näis nii kaitsetuna. Panin käe

tema peale, pühendasin ta Jumalale ja palusin Jumalat teda kaitsta ja kanda hoolt tema eest. Ma ei usu, et need paljud palved lähevad tühja.

Pühenda oma laps Jumalale juba enne, kui ime täitub.

Teine and, mille Saamuel sai oma emalt Hannalt: ta pühendas tema veel korra Jumalale, tegelikult ohverdas. Hanna pühendas Saamueli Issandale enne sündi ja pärast sündi.

Salm 24: „*Ja ta viis tema enesega üles, kui ta tema oli võõrutanud, koos kolme härjavärsi, poole vaka jahu ja kruusi veiniga; ta viis tema Issanda kotta Siilosse, kuigi poiss oli alles nooruke.*”

Lapse õnnistamine oli tookord raske. Hanna pidi õnnistamiseks võtma kaasa kolm veist. Lisaks pidi olema suur kott jahu ja veinilähker.

Meie pääsime kergesti, kuid tahan öelda, et lapse õnnistamine ei ole vaid ilus tseremoonia. Siis palvetatakse, et laps saab tundma Jeesust, täitub Püha Vaimuga, hakkab elama Jumala tahte kohaselt ja teenib teda

kogu elu. Samuti palutakse tarkust vanematele.

See on tugev toiming, mida lapse eest saab teha. Lapse pühendamine Jumalale on leping temaga, enne kui näeme ime toimumas.

Hanna viis poja preester Eeli juurde ja pühendas ta Issandale. Salm 28: „*See pärast annan minagi tema Issandale: kõigiks oma elupäeviks olgu ta antud Issandale!*” Ja Saamuel kummardas seal Issandat.”

Tegelikult annab Jumal lapse meile. Piibel ütleb, et lapsed on pärisosa Issandalt. Loomulik pärand kulgeb vanematelt edasi lastele, kuid vaimulikult on lapsed kingitus ja pärand Issandalt.

Lapsed sünnivad koos Jumala võimaluste ja plaaniga. Võid palvetada oma laste eest, pühendada nad Jumalale ja uskuda, et nad teenivad teda.

Kolmas and, mille Hanna andis oma lapsele: ta ohverdas midagi tema heaks. Ka praegu ohverdavad emad ja isad oma laste heaks. Me alati ei mõista, kui palju on emad ohverdanud.

Emad võivad sageli tunda, et nende ohvreid ei väärtustata. Lapsed ei mõista neid ega ole neile selle eest tänulikud.

Salmis 22 öeldakse: *"Hanna ei läinud, sest ta ütles oma mehele: „Alles siis, kui poiss on võõrutatud, viin ma tema, et ta võiks ilmuda Issanda palge ette ja jääda sinna igavesti."*

Salmis 23 öeldakse, et Hanna jäi koju ja imetas oma poega, kuni ta tema võõrutas. Lapse hoidmine ja imetamine olid temale esmatähtsad ülesanded.

Aastal 1996, kui meil olid veel väikesed lapsed ja ma läksin jutlustama Inglismaa maakogudustesse ning Bobbie oli lastega kodus, oli tal raske, kuid Püha Vaim ütles talle: „Briani elu vili on ka sinu elu vili."

See oli temale suurimaks julgustuseks. Me ei tohi kunagi alahinnata oma emasid või oma laste emasid laste kasvatamisel. See on ema suur kingitus lastele. Meenutame, et ka Piibel ütleb: „Austa oma isa ja ema."

Täiskasvanuna ei pea vanemaid kuulama, kuid neid peab alati austama. Hindan väga seda, mida Saalomon räägib Õpetussõnades.

Õp 4:3: *„Kui ma alles olin oma isa poeg, õrn ja ainus oma ema hoole all..."*

Siin räägitakse ajast, kui ta asus veel oma ema hoole all. Emad pühenduvad täiesti oma lastele. Sina ja sinu õed-vennad olete oma ema ainsad.

Saalomon ütleb Õp 23:25: *„Olgu su isal ja emal rõõm, kes sinu on sünnitanud, hõisaku!"*

Saamuel teenis Jumalat kogu oma elu ema palvete tagajärjel ja tõi sellega oma vanematele rõõmu. Soovin, et me anname omal viisil rõõmu ka oma emadele. Pole hilja isegi nüüd sellega alustada.

Hanna ohverdas poja heaks ja hoidis teda neljandaks Issand koja lähedal. See pole tähenduseta, sest siis oli ta ka ise selle lähedal. Ta kirjeldas ennast Eelile kui naist, kes seisis tema juures palvetamas. Preester Eeli esindas siin muidugi Issanda koda.

1Sm 1:26: *"Ja Hanna ütles: „Oh, mu isand! Nii tõesti kui*

sa elad, mu isand, olen mina see naine, kes seisis siin su juures Issandat paludes."

Ta asetus usu- ja palve-naisena preestri kõrvale olema osa Issanda kojast ja ta sai näha oma tegude vilja oma pojas. 1Sm 2:11 *"... aga poiss teenis Issandat preester Eeli juhatusel."*

Kasvades püsis poeg Issanda koja lähedal ja teenis seal. Sel ajal tegutsesid preestrid telgis ja hiljem Saalomoni templis. Tänapäeva koguduse pastorit ei saa täiesti sellega võrrelda, sest tol ajal rääkis Jumal peamiselt preestrite kaudu. Tänapäeval pastori kõrval seismine tähendab seda, et me oleme osa sama koguduse perest.

Võin pastorina näida erapoolik, kuid 44 aasta jooksul olen kuulnud õudusjutte sellest, kuidas inimesed ei ole mõistnud, mida tähendab kogudus lastele. On nii kerge asetada ennast ja oma vajadusi laste vajadustest ettepoole. Paljud on eraldanud oma lapse heast lastevõi noortetööst ja positiivsest tasakaalust e sõpradest, kes

neid toetasid. Üks suurematest andidest, mida võid anda lastele külmal ja vihmasel pühapäeva hommikul, on olla ühenduses Jumala kogudusega, sest oled temale eeskuju.

Hanna seisis Eeli kõrval ja tema väike poeg teenis preestri juhendamisel. Ta püsis Jumala perekonnas, kasvas teenides Jumalat ja temast sai vägev preester. Annad oma lastele suurima kingi, kui kasvatad neid heas ja terves koguduse osaduses, kus austatakse Jumalat ja julgustatakse neid.

Viies and, mis Hanna minu arvates andis oma lastele, on salmis 23: *„Ja ta mees Elkana ütles temale: „Tee, nagu su silmis hea on...”*

Ta üksnes ei pühendanud Saamueli Issandale enne ja pärast sündi, vaid uskus jätkuvalt Jumala sõna täitumisele.

Naise intuitsiooni ei saa kunagi alahinnata. Sageli on parem lasta naisel teha nii, nagu ta ise paremaks peab, kui tal on hea palveelu.

"... jää koju, kuni sa tema oled võõrutanud; Issand

ainult kinnitagu oma sõna!”

Hanna oli saanud sõna Jumalalt. Tee, nagu su silmis hea on, Hanna.

Uskugem, et Issand täidab oma sõna. Nagu juba ütlesin, peab igaüks saama oma ilmutuse Jumalalt oma laste elu jaoks.

Bobbie ja mina olime kord hommikusöögil restoranis kohtumas Joeli ja Estheriga, kes elasid New Yorkis. Nad rääkisid meile häid uudiseid, et nad ootavad oma last, poega. See oli tore hetk. Mäletan, et tõusin ja kallistasin neid mõlemaid.

Lahkudes avastasime, et keegi oli maksnud meie arve. Ma ei teadnud, kes see oli, aga peale meie oli restoranis vaid üks abielupaar. Nad olid istunud meie lähedal ja arvatavasti kuulnud meie vestlust.

Täpselt aasta pärast olin jalutuskäigul. Nendel headel päevadel käisin veel kõndimas. Liikusin mööda kaunist marsruuti Bond Beachilt Tamaramasse, kui keegi peatas minu. On veidi ebamugav peatuda jalutuskäigul, kuid pastorina mõtlesin, et on parem peatuda. Ma ei osanud

oodata seda, mida kuulsin.

Aasta tagasi oli ta olnud koos abikaasaga restoranis Bondil. Neil polnud lapsi. Nad otsustasid lootusetuses, et nad paastuvad ja palvetavad selle pärast aasta esimesed 30 päeva. Imelisim oli see, et kui see mees rääkis oma lugu, kandis ta kaasas oma kolmekuulist tütart.

Olin haaratud Jumala headusest. Nemad olid maksnud meie arve, kuigi Joeli ja Estheri uudiste kuulmine võis olla neile ebameeldiv. Arve maskmine on samas nii väike kui ka suur asi. Tähtsam oli see, et nad lootsid Jumalale ja said oma imelapse.

Usume, et Jumal täidab oma sõna. Emad, kes olete usu- ja palvenaised, uskuge mind, see ei ole mingi väike asi. See on parim eriline and, mille võite anda oma lastele lisaks sellele, et te neid armastate.

Rääkisin kahest emast, kuid need põhimõtted kehtivad kõigile.

BRIAN HOUSTON

